

GRĐI JE AGA MEMET NO KIJAMET

SLOMI se Memet-agi³⁾ niz gredu jedna stara i mršava krava, te on, kako bi namirio štetu više no krava vrijedi, poruči za sve svoje čipčije i reče im:

— Evo mene nađe velika šteta, a vas nenadna sreća; slomi mi se mrkulja jalova a mlada, valjaše petnaest zlatnih dukata da je brat bratu dava, a ovo se vama desilo mesojeđe; znam, vi ste suvotni bez mrsa, pa ja sam voliji vama i sa štetom dati, no drugome za korist; hajde, oderite je, izmjerite i podijelite, pa na amanet koliko bude oka, onoliko i da mi platite pošto nađete da je pravo; ali znadite da je ono aginska a nije fukarska krava.

Prepanu se čipčije, e znadu da će s agom na čudo udariti, pa mu odgovore:

— Hvala, naš zlatni aga! Mi ćemo je lako izjesti, ali nećemo moći lako platiti.

— Niko lasnije, vjere mi, kao vi meni. Ja vam ne tražim pare odmah, nego kad bi koji mogao, makar do kijameta, samo da znate što je vaš aga.

Slakomi se jadna raja, te kravu podijele; ali aga ne šće ni Đurdevdan čekati, a kamo li kijamet, no odmah kad počese šarena jaja, te od čipčije do čipčije na konak, da kravu naplaćuje. Oni ga svi zamole:

— Daj de, lijepi i zlatni aga, preturi nas kakogod tamo do jeseni.

— Jok, jok! Sahat je već došao.

— Ama ti nam ono reče!

— Ako ćete, vala, do kijameta, čekaću vas.

— Bolan, kakav ćeš viši kijamet nego kad ti aga zasjedne u kuću?

³⁾ Čitaj: Volstrit.

(Narodna priča)

TAMO AMO PO SVIJETU

Mister Najlon se ljuti

U kabinetu generalnog komesara za Kinu američkog Ministarstva inostranih poslova sjedio je generalni komesar mister Najlon i bijesno vikao na svog posjetioca:

— Dosta mi je vaših izgovora i vrdanja, mister Čang Kaj Sek! Ili pobijediti... ili...

— Nema ili, mister Najlon, ja sam za pobjedu!

Najlon ga pogleda ispod oka:

— Kako mislite da izvedete to? Čang Kaj Sek se uzvrpoljio:

— Stvar je prosta... pustiću komuniste još malo naprijed... pod elastičnom odbranom, zatim ću obrazovati obruč...

— Kakav obruč? — razbjesnio se mister Najlon — pa komunisti imaju već pola Kine... Kakav obruč?

— Pa to je baš ono! Moj obruč je toliko velik da iz njega uopšte nema više izlaza... s jedne strane Mak Artur, u Japanu s druge britanske trupe u Indiji...

Najlon prijetećom mirnoćom prekida vojskovođu:

— Slušajte, Čang Kaj Sek! Mene ne interesuje vaša strategija! Mene jedino interesuje kako ćemo da izvadimo štetu i kako ćete nam obezbijediti koncesije. Jer ako komunisti još mjesec dana ovako napreduju...

— Budite sasvim mirni, mister Najlon, ova ko ne mogu da napreduju još mjesec dana.

— Zašto?

— Jer bi onda stigli do Burme! Mister Najlon se stvarno ljutio:

— Dosta mi je vaših vrdanja! Recite mi ukratko šta vam treba za siguran uspjeh?

Čang Kaj Sek bez razmišljanja odgovori:

— Pa... jedno 200 miliona dolara, zatim...

— Šta zatim? Zar 200 miliona nije dosta?

— Nije! Treba i vojska, oružje, municija, oprema...

— A zašta su onda 200 miliona?

— Pa ima tu administrativnih troškova... osim toga od nečeg treba i da se živi... generale takođe plaćam po tarifi...

Mister Najlon lupnu šakom o sto:

— Koštaćete nas više nego Hitler! Dobro, neka bude! Da se ne kaže da u teškim časovima napuštamo saveznika. Dakle, kako rekoste: vi ćete lično preuzeti odbranu Nankinga? Ja ću posljednjim avionom da letim za Kanton.

— Pardon, mister Najlon! Ja letim s vama!

— Kako?

— Pa — da se ne kaže da sam u teškim časovima napustio saveznika!

LAK POSAO

Bivši glavni urednik esesovskog lista „Svarce korps“ Ginter Dalken postavljen je za savjetnika američkog ministarstva spoljnih poslova. Dalken radi u odjeljenju za propagandu namijenjenju Njemačkoj. A rad mu je olakšan, pošto mu je jedina dužnost da čita na radiju i ponovo štampa svoje članke koje je objavio u nekadašnjem Himlerovom listu.

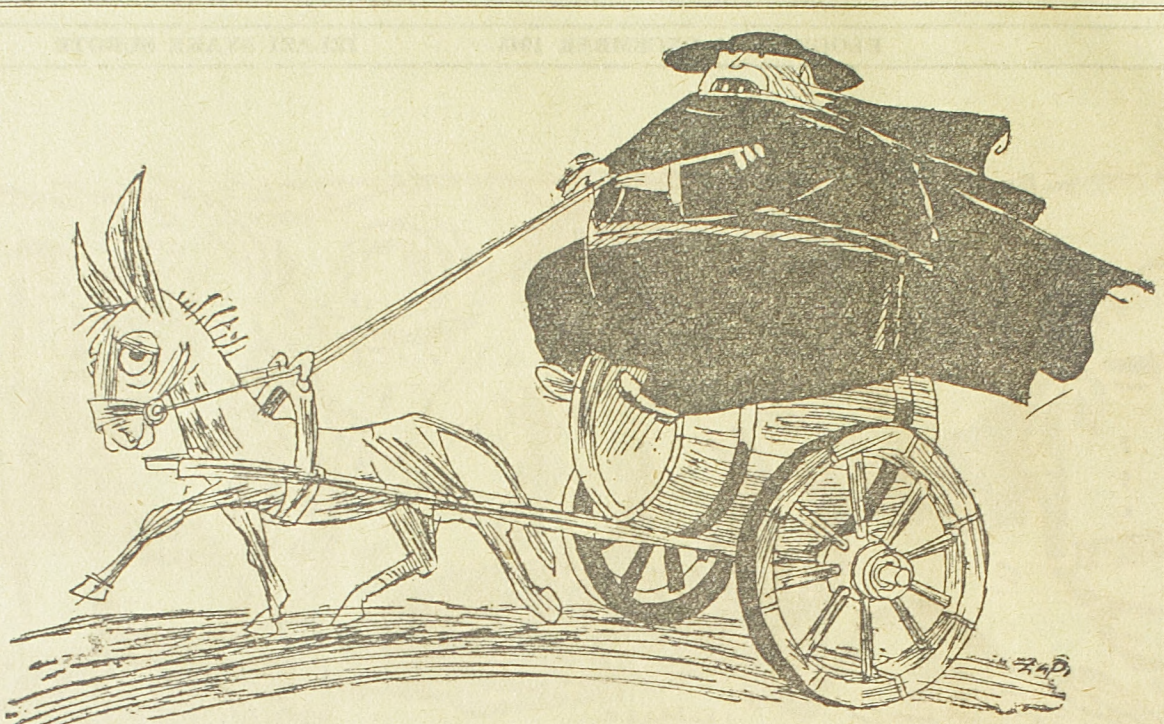
OSKUDICA

Maršalov plan je donio Italiji mnoge teškoće, nezaposlenost i oskudicu. Ovo se najbolje vidi po tome što je, pored ostalog, poskupila još i voda. Ona je sada dvadeset dva puta skuplja nego za vrijeme rata 1942 godine.

Zbog nedostatka vode gotovo cio italijanski narod počeo je da ispire usta Maršalovim planom.

Vatikanške sakadžije

Za poslednjih nekoliko godina rimski vodovod, koji je vlasništvo Vatikana, povisio je cijenu vodi za 22 puta.

— Gladnog nahrani, žednog napoji!

Izbori u Berlinu

— Zašto upošte da sprovodimo izbore, kad već gotove rezultate imamo u vašem stolu.

— Vidi se, majn her, da ste ostali stari fašista i da ne razumijete principe zapadne demokratije.

ZAPADNI BERLIN SE ZABAVLJA

U jednom centru za prebrojavanje glasova predstavnici Socijal, liberal i Hrišćansko-demokratske stranke očekuju s nestrpljenjem policajce koji treba da donesu zapečaćane glasačke kutije.

— Zar si baš danas morao da se napiješ? — pita socijal-demokrata liberal-demokratu.

— I gdje je samo našao alkohol? — interesuje se hrišćanski demokrat.

— Ja vr... vršim sav... savjesno svoju duž... duž... dužnost! Treba da pre... hip... prebrojim glasove. Potrebno je... hip... da sve vidim du... duplo.

— Ako je potrebno, možemo i mi trijezni da vidimo duplo — slažu se ostale demokrate.

Vrata se otvaraju i ulaze policajci, natovareni glasačkim kutijama.

— Gospodo, već je kasno — javlja se ličnost u uniformi koja strašno liči na američku. — Vama se sigurno spava. Ja ću se sam potruditi da prebrojim glasove. Laku noć!

Predstavnici demokratskih stranaka uslužno izlaze, veselo tapkajući za liberal-demokratom, koji je obećao da će im pokazati gdje je našao piće.

Dan poslije izbora anglo-američko-francuske vlasti ponosno su izjavile da je na izborima učestvovao ogroman broj glasača, čak daleko veći broj nego što je bilo upisano.

SITNE VIJESTI

OSJETLJIVI LJUDI

Američke vojne vlasti pustile su na slobodu — bez suđenja — teškog ratnog zločinca, nacističkog komandanta Balkana, feldmaršala fon Vajksa, s motivacijom da ima „bolesno srce“.

Oni koji poznaju dobro i opuštenog i sudije tvrde da fon Vajks nije oslobođen zbog bole-

sti svog srca, nego zbog bolećivog srca američkih vojnih vlasti prema ratnim zločincima.

USLUGA ZA USLUGU

Atinska „vlada“ je zatražila nove kredite od SAD. Ovi će krediti biti upotrebljeni za obezbjeđenje vojnih akcija, dok će vojne akcije biti vođene radi obezbjeđenja kredita.

PROSJAČKI ŠTAP

Pred Bijelom kućom u Vašingtonu prije nekoliko dana nađen je jedan prosjački štam. Organi istrage su po nekim kineskim znacima na štapu utvrdili da je to štap Čang-Kaj-Sekove žene, koja je tu došla da isprosi još b mbi, mitraljeza i drugog oružja za vojsku svoga muža.

KAO BAJKA

Živjelo u sreskom magacinu u Svilajncu 3.000 kilograma dunja, živjelo, starilo i trulilo. Jednoga dana šapnu neka nagluva dunja, svojoj sapatnici:

— Slušaj, ovako se više ne može! Trulimo ovdje, a niko ni da nas pogleda.

— Jest, — odgovori druga, — potpali nas na kamare, pa ne možemo ni da dahnemo. Treba preduzeti nešto.

— Ajde da pobjegnemo odavde — javi se najborbenija.

— Bježimo! — pristadoše druge.

Tako se jedna po jedna dunja izvukoše kroz prozor. Skupiše se na glavnom drumu, a odatle zajedno krenuše na put. Jedva su se vukle sirotice, teško ranjene.

Usput, od seljaka, čuše dunje o sudbinama sličnim njihovoj:

— Prije dvije nedjelje ovuda je prošlo tri vagona kukuruza. Pobjegli iz Sreskog poslovnog saveza u Bačkoj palanci. Neće više da trule. Traže mjesto gdje se bolje živi. Mi se čudismo i načudismo, kad: poslije tri dana naiđe trista kila kukuruza odozdo iz Prizrena, iz njihove zadruga. I oni bježe.

— Ma je li' moguće? — čudile se dunje.

— E, nije to sve. Ako malo požurite, stići ćete 60 kila soli i 170 kila kukuruza. Stići ćete ih sigurno, oni idu sporo — jer su otrovani. U Mjesnoj zadrugi „Lukovac“ u Srezu valjevskom istopilo se 160 kilograma kaustične sode i otrovalo kukuruz i so. I oni nemadoše kud, nego pobjegoše. Mi smo se u prvo vrijeme čudili, pa smo sad navikli...

Isle dunje tako, isle, stigle ojađeni so i kukuruz iz Lukovca, a poslije nekoliko dana na jednom konaku — i kukuruz iz Prizrena i Bačke Palanke. Pridružili se i svi zajedno krenuše u Ostružnicu, na prijedlog kukuruza iz Bačke Palanke, koji je bio iskusan izbjeglica i tvrdio da se tamo lipo živi. Usput ih presretoše 500 radnika iz Svetozareva i pozvaše kukuruz u goste — dobro bi im došao za ishranu pošto im je preduzeće „Poljopromes“ iz Sreza beličkog za 65 dana ukinulo 1.522 kilograma mesa.

Niko ne htje da pođe sa njima, nego svi produžiše u Ostružnicu, a odande pravo u preduzeće „Mostogradnja“, kad tamo — svi radnici debeli, dobijali stroku sljedovanje, (posebno po potrošačkim kartama, posebno u menzi, a treće u samom preduzeću). Obradovaše se dunje, so i kukuruz i riješili da se tu nastane. Tako bi i bilo, da se jedna dunja ne dosjeti i ne upita:

— Ama, da vi zbog toga ne otkidate drugima, od sljedovanja?

— Može biti — odgovoriše oni.

— Znači, ne valja — opet će dunja. — Nego da se mi razide-mo, pa blago meni, svako svojoj kući.

Svi se složiše i teška srca krenuše tamo odakle su došli. Mnogi ne stigoše, nego se usput raspadoše od žalosti. Samo nekoliko dunja, sa dužim peteljčama, stigoše nekako u svoj stari srez.

Ozlojeđene na svoju sudbinu, one uskočiše kroz prozor nadležne kancelarije i padoše, baš na glave distributera, ekonomia i magacionera.

Ekonom se prvi povratio:

— Ama, nešto su mi poznate ove dunje, da nisu to one naše, iz magacina?

— Pa one su upola istrulile! — iščudavao se magacioner.

— Tek sad vidiš! — osvijestio se i ekonom. — Nego daj brzo da ekpedujemo što je ostalo, da nam se i one bundeve ne obiju o glavu!

I tako ostali zarobljenici bjehu spaseni, a umrlima dobri žitelji podigoše spomenike — da se na-daleko vide.

NON-STOP.

— Stani Čang, da te nacrtam!
— Ama, kako da stanem! Zar ne vidiš da mi gori pod nogama.

Mali Đokica piše „Ježu“

ČE BIDNE

ZNAO sam da deda sprema osvetu čim kaže da bi voleo d'obiđemo dečji dom petar drapšin i dom za odojčad i malu decu što je čuo da su fino uređeni i kaže ne teram ja politiku kad su deca u pitanju i tako smo ih obišli i videli svašta, nešto u jednom nešto u drugom al kad ugledamo đubre po podu i pruljave prozore deda kaže ajde nisam ja tako zagrižen da zameram jer znam koliko je tu posla a deca su važnija od vizita.

Sreli smo u hodniku kuvaricu i pitamo ima li nekog iz uprave a ona kaže neće valjda da zalaze u dečje sobe kad imaju preča posla da vode administraciju a mi pitamo di su deca a ona kaže eno meni pomažu da su živa i zdrava a kad smo ih videli kako u kujni ljušte krompir deda kaže ruku na srce ovo mi se sviđa jer treba deca odmalena da se navikavaju na rad a deda pita zar još niste ručali a kuvarica kaže jesu a ovo je krompir za sutra a deda pita jedno dete šta ste danas ručali a dete kaže krompir a deda pita šta ste juče ručali a dete kaže krompir ali smo saznali da ne jedu stalno krompir već se jelovnik menja pa jedne nedelje jedu kupus a deda kaže tu su im bar osigurani vitamini.

Negovateljice smo zatekli kako rane odojčad a deda kaže paz bre kako ih ekspres kljukaju pa se sve dave od apetit, bre to će biti ljudi a ne da su mrljava i gube vreme i novac a ja pitam da li dajete tačno po meri a ona kaže mani dete ko bi se to igro i merio, valjda je meni moja naja davala na gram a deda kaže ja sam sam ždero što stignem pa šta mi fall.

Deda smatra da je to pametno što nema igraćaka a ono malo što se nađe deca mogu da gledaju na red izdaleka jer bre u neku kuću nafukljaju što god dete zaželi pa kad poraste pokvaren ko mućak jer nema više želja a ovo što glade na staklo i na orman to ti je bre štednja da se ne arči državna imovina jer te iste igraćke mogu da gledaju i deca od ovu decu i deda stao da fal upravu i tamošnje novatore za

štednju a ja kažem jednoj vaspitačici da sam čuo da se za nju održavaju stručni seminari a ona kaže ju naopako crni sinko ne znamo di nam je glava od volike

dece pa još i na to da gubimo vreme a vidi se da ne gube vreme ni na vaspitavanje dece a deda kaže da ni njega niko nije vaspitavo već se sam dero kod kuće dok ne pomodri pa je fala bogu ispo čovek na svom mestu.

Slušamo kako negovateljice tepaju deci tornjaj se, ili dođavola, baš me briga, pokazaću ja tebi a deda pita diskretno da li smete malo d'ošaknete a jedna kaže istina slab je nadzor odeljenja za zdravlje a iz uprave su stalno u kancelariji al se ipak ustručavamo da ne dođemo možda u novine ma da bi ovu raspuštenu decu trebalo izdevetati po turu da se sve puši a deda kaže batina je iz raja izašla.

Kad smo prolazili a jedno dete razgovara pa kaže će bidne a ja pitam negovateljicu odakle je to dete a ona kaže iz beograda a ja kažem bato ne kaže se će bidne

nego biće a ona kaže eh vrlo važno naučiće kad poraste, glavno da se razumemo a deda kaže sve ti nađeš d'ispravljaš ko da mi iz palilulu ne znamo kako se govori po gramatiku.

I pošto smo se malo duže zadržali u inspekciji saznali smo da stručno osoblje gleda s visine srednje osoblje a srednje osoblje gleda s visine pomoćno osoblje a pomoćno osoblje nema koga da gleda s visine već gleda da malo podvali srednjem a srednje da napakosti stručnom i tako ide u krug do sto jedan a deda kaže fala bogu da nađem jedno mesto di vladaju sve četiri lične slobode i di nema prevaspitavanje.

A kad smo sve pregledali i pošli kući deda seiri pa kaže e bre zar takó spremate nove kadrove, jes video bre što si video a ja kažem ne može ko nije spreman da čuva tuđu decu a vi ste nam ostavili samo dom za maloletne lopove i nula jasala a deda kaže a što se to zataškava a ja pitam ko zataškava a on kaže pa oni tvoji što donose slike iz drugi domova di je cakum pakum a nek proba ko da zucne o ovome di nikad neće biti reda a ja kažem dedi će bidne i tu a deda kaže ti znaš što nigde ne izlaziš a ja se krećem međ fini svet i slušam šta se radi a posle nekoliko dana izišo članak u dvaestom oktobru o svemu tome što jedino raduje deda paje u našoj zemlji a ja isečem taj list pa metnem dedj na jastuk da pročita pred spavanje a preko članka napišem krupnim slovima će bidne.

VAŽIPRST

RIJETKO ko obraća naročitu pažnju na kažiprst desne ruke. A i zašto bi! Jednom u deset godina izvadi ličnu kartu, ostavi otisak, a onda kažiprst postaje ono što i drugi prsti.

Ni Janko krojač nije mnogo mislio na svoj kažiprst. Doduše, upotrebljavao ga je za otiske češće od ostalih ljudi, skoro svaki dan. Bio je nepismen i potpisivao je račune baš kažiprstom, koji je zbog toga bio uvijek umazan modrom bojom.

Agitovali zadrugari, ukazivali mu da treba da se opismeni, da se kulturno uzdigne, da...

— E jest! — kaže on tvrdoglavo. — Sad ću još i pod stare dane da učim. Nije ni moj otac bio pismen, pa ipak je bio dobar majstor.

Jednog dana, nekako početkom ovoga ljeta, uđe zadrugar Aleksa u bife, i zateče Ranka, pa sjede za njegov sto.

— Je li, bolan, Ranko, kad ćeš ti naučiti da čitaš?

— Eto ti sad! Počeo i ti kao ostali zadrugari. Mani se toga, ti si mi bar stari poznanik.

— Pa baš zato! — nastavlja Žika. — Vidio sam ti taj tvoj modar prst pa mi prosto žao. Svakome bode oči. To ti je kao da si o vrat okačio tablu na kojoj piše „Analfabeta.“

— Jes, nezgodno je — priznaje Janko.

Od toga dana počeo Janko da krije prst kao zmijske noge. Kupuje cigarete, rukuje se s drugovima, a sve drži zgrčen prst ili čuška desnu ruku u džep.

Jednom u autobusu zadržao konduktera vadeći zgrčenim prstom pare iz džepa, pa se i publika pobuni.

— Ama zar ne vidite da je čovjek sakat? — opominje ih kondukter.

Dosadilo to Janku. Pokušava da ne misli na prst i da ga ne pogleda. Ali, davola! Šije, a kažiprst se samo šeta tamo-amo po kaputu, modar kao čivit, i prosto mu se podmeće pod nos. Ne može čovjek da šije a da ne gleda — mukama nigdje kraja.

Trgao se iz sna jedne noći jer je osjetio da mu nešto mili po ruci. Skočio je i upalio svjetlost, a pogled mu pade na modar prst. Razbjesci se Janko kao ris i stade da viče:

— Opet ti! Stalno me proganjaš! Ako šijem tu si, ako pušim, jedem — tu si. Sad si počeo i da me buđiš. Uvukao si mi se i u mozak i stalno me bockaš. „Vidi me, gledaj me kako sam divan, modar kao plavi patlidžan!“ Ali nećeš majci dugo! Još koliko sjutra i tebi će doći crni petak.

Kad je sjutra došao na posao, Janko pozva jednog pomoćnika ustranu.

— Slušaj, sinko, hoćeš li ti mene da naučiš da čitam i pišem? Dođi svako poslije podne kod mene kući. Samo nemoj nikom da pričaš.

Tako je i bilo. Janko je svakog dana marljivo učio i za dva mjeseca nauči da čita i piše. Ali nikome ništa ne kazuje. Kupuje svakog jutra novine, čita i čuva tajnu.

Desilo se to prvog u mjesecu kad su zadrugari dijelili prihod.

— Deder, Janko, udri prst, nek se vidi da si primio pare.

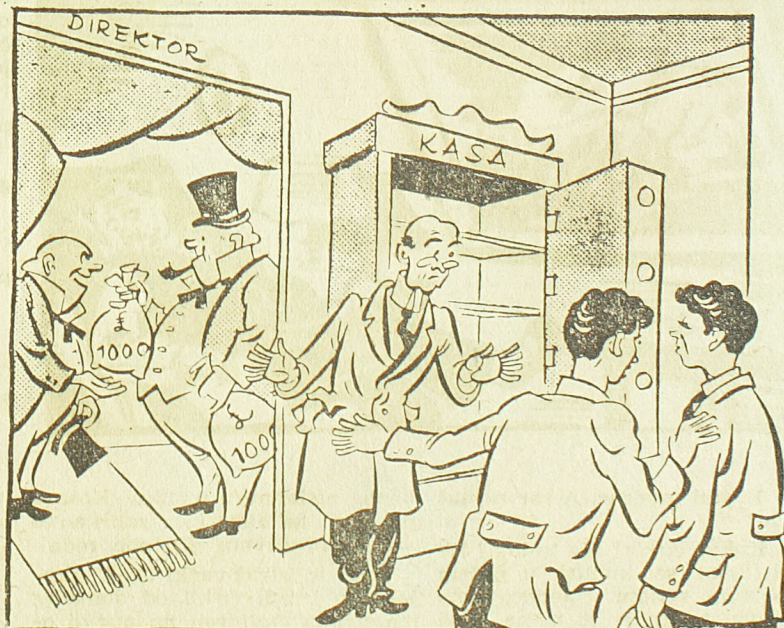
— Ama, kakav prst! — obrecnu se Janko, istrže kolegi pero iz ruke i potpisa se. Zadrugari se samo zgledaše.

Od toga dana Janko je imao običaj da ponekad dok šije zagleda u desni kažiprst. Nasmiješi se zadovoljno. Više ga ne zamače u nepismenost!

C. K.

SIGURNIJA MONETA

I pored pomoći iz inostranstva organ francuske Socijalističke stranke „Popiler“ otpustio je svoje skoro cjelokupno osoblje.

— Franaka, gospodo, nema, jer francuski čitaoci neće da kupuju list. A gospodin direktor je na drugom platnom spisku.

CIRKLE

KAO klikeri iz procijepanog džepa rasuli su se dječaci kroz široka vrata u školsko dvorište. U hodniku je, naslonjen na zid, ostao samo jedan mališan. Lice mu je dobilo grimasu plača, a na kopcima su dvije suze rješavale da li da se otisnu niz rumene obraze. Pod čupavom dječakovom kosom rila je kao krtica tragična misao: da li da pojede najedanput dvadeset sladoleda i uništi sebe, ili... Neko, sasvim neodređeno, „ili“ odnosilo se na njega — profesora, koji mu je zagorčao mladaštvo.

Iz polutame hodnika pojavio se stari direktor te Srednjo-tehničke škole. Dječak se trgao kad je nad njim zabrujao neki glas rukovodioca.

— Sta je, pokisli vrapčiću? Gdje su se potopile tvoje galije?

Mališan je zbjunjen čutao i gledao u dugme na direktorovom prsluku.

— No, no, dakle, u čemu je stvar?

— Dobio sam dvojku iz matematike.

— Pa dobro, sjedi, uči i popraviš je.

— Ali ja znam matematiku. Profesor Formulčić dao mi je dvojku zato što sam u svom zadatku nacrtao rdave krugove i lukove.

— A zašto se nisi poslušio cirkla.

— Nemam cirkle.

— Trebalo je da pozajmiš od nekog druga.

— Nemaju ni oni. Ne mogu ni gdje da se kupe.

— Dobro, dobro, Cirkle ćeš već negdje naći, krugovi će da ti ispadnu dobri i dvojku ćeš popraviti. Tako će sve lijepo da se svrši. Sad glavu gore i idi poigraj se s drugovima.

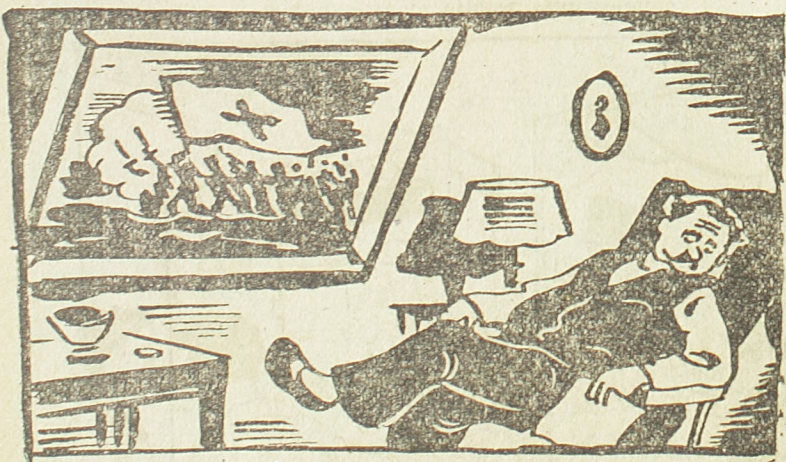
Te večeri stari direktor ponovo se susreo sa problemom cirkli. Njegov sin, student tehnike, spremno se da počne s crtanjem svojih školskih radova. Ali je prije početka, pošto je bezuspješno pretražio majčinu korpnicu za krpčenje (onu gdje stoji stara dugmad, igle i stotinu drugih drangulija) pao u očajanje tražeći veliku iglu „štiknadlu“.

— A zašto ti je baš zapelo da tražiš „štiknadlu“? — interesovao se otac.

— Pa bez nje ne mogu da napravim svoj „dolap“. Ne mogu da crtam.

— Kakav dolap? Kakve veze ima igla sa crtanjem?

— Ima veze, tata. „Dolap“, to ja zovem ovo: „štiknadlu“ zaboravim nasred crtaćeg papira, za nju vežem konac, a na drugi kraj konca olovku. I sa vezanom olovkom, kao onaj Rakićev vranac, obigram oko stola i nacrtam krug.

— E, jesli mudrac. A zar nemaš cirkle?

— Kakve cirkle? Ko to ima? Ne znaš kako se kuburi u našem tehničkom svijetu. Jednostavna naprava, a nigdje je nema. Kod nas ih niko ne proizvodi. A po-

trebne su kao nasušni hljeb, mu- ka je bez njih.

— Pa to je zaista jednostavna stvar. Moglo bi se praviti od domaće materijala. Pa zar to niko nije pokušao? Čudno, brate! Hm, hm!

Stari direktor, iako mu je bilo neophodno da se odupire o štap, ipak je bio mlad duhom. Cirkle su mu se prosto zarile u svijesti i počeo je o njima da misli u svakom djeliću slobodnog vremena. Ta to je bilo skoro iz njegove struke! Treba nešto izmisliti i u-manjiti nestašicu tog važnog instrumenta. Proučavao je garnitu-ru cirkli koju su imali u školi, pravio skice modela, raspitivao se na koji bi materijal moglo da se na računati... Jednog dana bio je gotov prijedlog za izradu solidnih cirkli od našeg materijala.

Sjutradan je stari direktor noseći pod miškom svoj novatorski prijedlog veselo koračao ka Patentnom institutu. Usput je razmišljao: čestitanje, ovacije — ne! „Sve je to nepotrebno, ja sam samo skromno uradio ono što sam mogao. Satisfakcija će mi biti kad vidim dačku radost što se našao čovjek koji se pozabavio i ovim problemom.“

Inženjer Šifrić ljubazno ga je primio. Direktor mu je izložio problem nestašice cirkli u svijetu tehničara, ispričao i dirljivu epizodu onog dačića koji je zbog njih dobio dvojku, i predao svoj pronalazački prijedlog.

Kod inženjera Šifrića se za to vrijeme u posjeti nalazio i inženjer Planović, direktor građevinskog preduzeća „Cigla po cigla — palata“. On je za sve vrijeme pažljivo slušao, klimao glavom i poslije završenog direktorovog izlaganja zadovoljno izjavio:

— Vrlo, vrlo pohvalno. Socijalizmu je neophodna ta aktivnost i inicijativa pojedinaca. Vaš novatorski prijedlog treba podržati.

A njegov kolega Šifrić je skoro zlovoljno zurio u akta pred sobom i českao se malim prstom po uvetu. U sebi je razmišljao: „Por- red tolike administracije sa ovim već postojećim aktima, još ću morati da pišem referat i po ovom prijedlogu. Glavobolja, dovraga!“

Poslije kancelarije inženjer Šifrić je poneo novatorski prijedlog starog direktora da ga kod kuće prouči. Svršivši s ručkom, naručio je ženi da mu instalira „ligeštol“, donese pantofle, a sam je pribavio još nekoliko naučni-čkih rekvizita za duboko razmišljanje. U glavi mu je počelo postrojavanje misli u bojne formacije za pretstojeću veliku mislila-čku akciju, pogledao je, radi bor-

benog nadahnuća u sliku „Kosovski boj“ na zidu i... zahrkao u smislu pozitivnog Kućnog reda.

Tako je istraživački brod „projekat o izradi cirkli od domaće materijala“ miniran na pućini ok-keana „Brigo moja, predi na dru-

Napisao:
VIKTOR KOMARECKI

goga“ i potonuo na dno kancelarijskih fijoka Patentskog instituta.

Mjeseci su prolazili, a jednog dana pred inženjerom Šifrićem pojavio se stari direktor da postavi pitanje: „Sta je sa cirklima?“

Odgovor se zaglavio između jezika i nepca inženjerovog i on je samo promrmljao:

— Znate, to nije moja nadležnost.

— A čija je, molim vas? Recite, dajte da nosim na nadležno mjesto.

Inženjer je bio pritjeran uza zid. Koga da imenuje za nadležnog? I tada se sjetio direktora Planovića. On je svojevremeno hvalio novatorske napore ovog dosadnog starog direktora. Da, lako je hvaliti, kad znaš da neće tebi da se navrže na vrat. Novator — bravo! Evo ti tvog novatora — trljaj glavu sad ti s njim!

— Nadležan je onaj inženjer koji je bio ovdje kad ste prijedlog donijeli.

I stari direktor se iskrcao u Građevinskom preduzeću „Cigla po cigla — palata“.

Inženjer Planović je grickao donju usnu kada je pred sobom, sada u službenom odnosu, imao starog pronalazača. Ovom prilikom nije se moglo galantno, neobavezno hvaliti i pljeskati po ramenu. Trebalo je zagrštiti u njegov prijedlog.

— Vidite, nama baš nije potreban toliko taj vaš pronalazak, to jest nije baš najneophodniji. Ima potrebnijih stvari. Kanališite svoju pronalazačku sposobnost na neki značajniji sektor. Sta su to cirkle? Sitnica! Eto, mi osku- dijevamo u instalacijama za kupatila. Dajte mi kade za kupatila?

— Dobro, i o tome ću razmisli- ti, ali sada gledajte ovo što već imate. Pregledajte, korišćite to mnogo, biće vam ljudi zahvalni.

Prijedlog o izradi cirkli od domaće materijala ostao je na stolu direktora Planovića. Listao je on po njemu i u glavi mu je počeo razgovor između njegove lijeve i desne polovine mozga.

Lijeva moždana hemisfera je predlagala:

— Treba čovjeka pomoći, pogurati čitavu stvar.

A desna se pravdala: — Ali ja imam toliko drugih poslova!

Lijeva je opominjala:

— Novatore moramo forsirati. Oni osiguravaju progres i bolji život.

Desna se branila:

— A zašto baš ja?

— I ti ćeš biti zaslužan, za taj uspjeh. Ti ćeš ga stručno usavršiti.

— Ali, ako prijedlog ne uspije?

— Mora se najprije pokušati. eksperimentisati.

— Nek pokuša neko drugi. Ne ja, ne ja!

Predmet je pao na dno fijoke.

Prošlo je nekoliko mjeseca. Građevinska sezona je počela uveliko. Preduzeće „Cigla po cigla — palata“ preuzelo je građenje čitavog kompleksa zgrada. Planiranje i nasipanje terena bilo je završeno, materijal pripremljen. Ali tu se stalo. Kopanje temelja nikako da započne. Još nisu go-

tovi planovi zgrada — zakašnjenje u odjeljenju crtača planova. Smjesta je zakazana vanredna radna konferencija: potreba samokritike i hitnog ispravljanja grešaka.

Direktor Planović je bijesno grdio u sebi: „Nekoristi stvor-

vi! Sad baš da podbace! Ukočili rad čitavog preduzeća!“

Na konferenciji je ljutito ki- disao na ovaj propust. A crtači planova imali su samo jedan od- govor na sve:

— Nismo krivi mi. Nije se mo- glo ranije. Nismo imali dovoljan broj cirkli. Radile su samo dvije garniture — dok su jedni radili drugi su čekali.

Cirkle! Direktor Planović je

pobljedio, tijelo mu se spustilo na stolicu kao prazan džak. Ci- nilo mu se da ga neke ogromne cirkle prikvajaju za sjedište kao gundelja koga su proboli čiodom i pričvrstili u zoološkoj zbirci in- sekata.

Susret

KAD god se sjetim toga, za- ključujem jedno te isto: pomogla je kiša.

Uveče, iz zdravstvenih razloga, pravim uvijek malu šetnju. Mo- jom ulicom, pa onda sokak lijevo, zatim jedn mračnom ulicom kojoj ne znam ime. Sve tako neke tihe ulice za razmišljanje. Poslije izbijem na Terazije, to mu dođe kao neki garnirung. Eto, tako, skromna rasonoda. Divota jedna kad je čovjek raspoložen.

Ali toga puta bio sam uzrujan.

Dakle, idem tako, kiša pada, a ja i ne primjećujem. I uhvatim sebe u nekom monologu:

— To je, brate, krađa. Čist lo- povluk!

I opet:

— A možda je zabuna po sri- jedi!

Koračam polako, pa onda kao da potskočim. „Lopovluk!“ — I gledam sam sebe i nekako sa stra- ne:

— Da, našao budale! Ne, tu se ne vrijedi uzrujavati! Smiriti živ- ce, hladno razmisliti, pa onda — tras! Tako, pravo u cilj:

Kažem — kiša.

Kaput moj već otežao, a gle- dam: pametan svijet se sklonio. Daj, rekoh, da pričuvam tkaninu.

Naravno, kad kiša dugo pada dosadi se čovjeku da čuti...

U krvi mi je — brzo se nekako sprijateljim. Dakle, pošto je plju- sak stao, nastavim ti ja šetnju sa nejakvim subjektom. Okruglast, brčići potkresani — nekako, smješka se neprestano. Idemo na istu stranu.

— The, vidite, molim vas, — rekoh — kafu mi odrezali...

— Kafu?

— Da, kafu. A ja bez kafe, ta- koreći, ne mogu da živim. Čujem od drugih: nije usamljen slučaj.

Ode žena prvog u menzu, odne- se bonove. A kad dođe kući uda- ri u kuknjavu: „Jaoj, proklet bio, — veli — opet otfikario kafu!..“

— E-he, vidi, molim te! — išču- dava se moj kišni poznanik. Tu treba nemilosrdno! Tužite ga... Udrite preko štampe.

— Da... da... — skoro vičem, ja. — Ali tužiti ga neću, isjecka- ću, ubiću!

— Treba, treba podlaca! — li- kuje on. — A, izvinite, zaboravio sam da pitam: u kojoj se menzi hranite? U ovom rejonu?

— Tu, druga ulica na uglu... A, vala, oprostiti mu neću: kao što je on kafu...

— A možda vi to i nepraved- no?

— Šta? Razumijem da pogrije- ši jedanput, ali i drugi put... Ajde da je uzeo hljeb, šećer, ali kafu?!

— Ne, ne, vi to razmislite malo...

— Riješen sam... Fizički ću ja, preko štampe, preko radija, na konferenciji, čak preko filma!...

— Nemojte, zaboga!.. To će se ispraviti...

— Ne, ne, vi to razmislite malo... žena. O, kakvo je tek u nje bilo pokislo lice kad nas je vidjela! Išli smo i razgovarali u tom mo- mentu kao dva stara dobra pri- jatelja, koji su se vatreno unosili u razgovor.

Poslije mi je jednog dana pri- čala:

— Onaj što siječe bonove, vra- tio mi ih je uredno. Kaže, bila je zabuna, neće se više ponoviti. Vi ste, čini mi se, dobri prijatelji? Vidjela sam vas neko veće zaje- dno.

Eto, zavaljujući kiši...

M. Pavković

PITALICE

Među „kineskim mudrostima“ nalazi se i jedna ovakva pitalica: „Kakav je uticaj svetog Nikole na golubačku mušicu?“ Odgovor je sljedeći: Golubačka mušica polaže jaja u mulj Dunava. Ta jaja uništavaju šarani. A šarane uništavaju ribari. Pošto je sveti Nikola bezmesna slava, to je velika potražnja za šaranima i tada ih utoliko više love.

Prema tome, što je više nikoljštaka, to sve manje ima šarana, a više jaja golubačke mušice.

Otkako je na Skadarskom Jezeru počeo lov riba, iako nadležni još nisu napravili plan koji bi određivao termine lova i istovremeno predviđao dalji transport ribe, tamo se pojavila još jedna slična pitalica u vezi sa ribama.

Kad je krajem prošlog mjeseca ulovljeno oko 7.000 kilograma riba, koje su i poslije dva dana još uvijek stajale neusoljene i neobezbijedene od kvara u Rijeci Crnojevića ljudi su se pitali:

— Kakav je uticaj pismenosti na ribe u Skadarskom Jezeru?

Mnogi se ne bi dosjetili. Međutim, uticaj je i te kako veliki. Pošto ribe nisu pismene, misleći da su u rijeci, mjesto u Rijeci, pa se neće ukvariti.

A kad bi znale da čitaju putokaze...

REHABILITACIJA PUŽA

Na čuprskoj željezničkoj stanici čula se nedavno eksplozija. Napravila se pogolema uzbuna i istragom je utvrđeno da je eksplodirao jedan puž i to... od smijeha.

Stručnjaci su ispitivali ovaj slučaj i ustanovili sljedeće:

Dotični puž je nekako saznao da je iz Glavne direkcije u Beogradu upućen jedan akt za Službu radničkog snabdijevanja. On

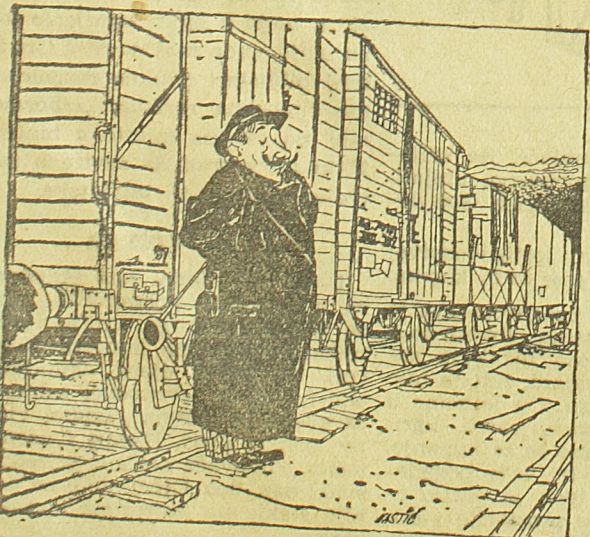

je u čuprsku stanicu stigao 23 oktobra, ali je na mjestu opredjeljenja, koje je udaljeno svega 200 metara, stigao 15 novembra.

Čuvši za ovu pojedinost, puž je prezirivo pljučnuo, jer se sjetio poslovice „Spor kao puž“ a u isti mah mu je palo na um da bi ona pravilnije glasila: „Spor kao administracija čuprške stanice“. Povodom toga počeo je da se smije od smijeha i to mu je došlo glave.

Mislim, mislim jednako već nedjelju dana...

Na željezničkoj stanici u Miloševcu, Srez moravski, ima oko 30 oštećenih vagona koji lako mogu da se oprave i upotrebe za saobraćaj.

— Iz dana u dan gledam ove moje vagona, pa mi čudno što se niko ne sjeti da ih pošalje na opravku.

KAKO JE MIĆA DVOJKOŠ
POSTAO SLAVAN

POZVALI prije dvadesetak dana jednog oca u gimnaziju. Direktor obazriv čovjek pa pa ne zna s koje strane da počne.

— Vaš Mića — veli — dobro je dijete.

— Znam ga, — kaže otac — takoreći, roditelj sam njegov.

— Ali eto, — usteže se direktor — nekako je, kako da kažem...

— Nekako je i vama dozlogrdio! — dopunjava otac.

— Jest, sedam dvojkica! Pa gledajte i vi s vaše strane, druže Joviću, onako kao roditelj...

— Ne brinite ništa, druže direktore! Što se kaže, odraću ga kao Draško jarca.

I vidi se: čovjeku stalo da pomogne i školi i djetetu.

— Kako?! Vi batinom vaspitavate dijete? No, jeste li čuli!...

— I tu direktor izruči nekoliko neophodnih pedagoških savjeta, ukazujući na negativne posljedice tjelesnih kazni.

Oprosti se otac i požuri kući da izvrši svoju roditeljsku dužnost. Kad tamo, on za kafiš, a žena za ruku.

— Baš sam sinoć — veli — služala predavanje o nerazumnim postupcima roditelja.

— Pa jesi li se urazumlila? Zar nanizao sedam kečeva, kao bijesni buržujski sin, pa da mu ostane dužan?

— Pusti ti tu stvar samo meni — veli žena. — Već sam preduzela ofanzivu!

Jović je popustio.

Ofanziva je, izgleda, bila žestoka, a vodila se teškim oruđem u-pornog preslišavanja. Žrtva je negdje izjavila da ne samo što više nema slobodnog vremena nego čak sanja mamu kako ga preslišava i pominje neke izjave koje je čula od pedagoškog aktiva. Ofanziva je bila i na školskom frontu.

Poslije nedelju dana pala je jedna trojka. Na licu mjesta čestitao je Mići profesor botanike. Ubrzo je ustanovljeno da Mića zna i fiziku. Na tu vijest doletio je u učionicu razredni starješina čak iz zbornice i čvrsto stegao Mići desnicu.

— Tako, Mićune, tako, sokole! Nikad u tebe nisam sumnjao.

I Mića stade da ređa solidne trojke.

Održa se uskoro i pionirski sastanak.

— Mića je živ primjer borca na savlađivanju nauke — govorio je oduševljeno pionirski rukovodilac. — On je odlučno poveo ofanzivu protiv dvojkica.

— Smrt dvojkama! — dočekaše pioniri uz ostale potrebne ovacije.

Kad je likvidirao petu dvojkicu, Mića je bio prikazan čak i školskom inspektoru.

— Vidite li onog Miću? Taj dečko je, u neku ruku, naš pedagoški trijumf. Zamislite, druže inspektore, za nepune tri nedjelje popravio je pet dvojkica! — objašnjavao je direktor očito tronut.

— Da, svakako shvatate, saradnja svih vaspitnih faktora.

Mića se, opet, razmetao svojim uspjesima, i želio još više da se pokaže.

Međutim, otac se ponovo za-

brinuo. On je imao još jedno dijete. Prošle godine njegova Zorica završila je razred s odličnim uspjehom. Ove godine — niži je hvale, niži se hvali. „Vjerovatno da je ona popustila u učenju“, razmišljao je aktivirani roditelj.

— Jović, a, Jović! Vi ste Mićin tata! — radosno dočeka oca prije neki dan drugi profesor. — Dobro gura vaš pionir. Na polugodištu, izgleda, imaće samo jednu dvojkicu.

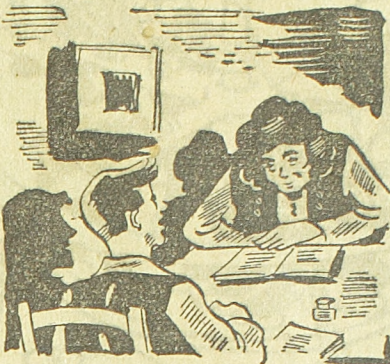
— Nesreća jedna, mogao bi i bez nje! Nego, recite mi, molim

vas, druže profesore, kako stoji moja Zorica što je kod vas? Zorica Jović.

— Zorica?

— Da, Jović Zorica.

— Jović? Čekajte — i otvori dnevnik. — A, da, Jović Zorica.

Dobro je, dobro. Sasvim dobro. Četvorke i petice. Je li to bješe ona punačka, sa dvije kikice?

— Ne, ona nosi kratku kosu. Mala, sitna.

— A, da... — neubjedljivo se izvinjavao profesor.

— Čudna stvar — pobuni se roditelj. — Dobrog djeteta teško se sjetiti, a onog mog okačenjaka zna cijela gimnazija!..

D. M.

FISKULTURA

POSILIJE UTAKMICE

Odavno ga znam kao fiskultur-nika. Kada sam ga te večeri sreo izgledao je strašno. Lijevu nogu je jedva vukao, a ispod oka se plavila propisna modrica. Usto je bio sam blatnjav i prokisao.

— Šta je to s tobom, čovječe?!

— Eto, utakmica...

— Zašto ramlješ?

— U prvome poluvremenu našli smo se jednoga trenutka pred protivničkim golom. Naša lijeva polutka taman se spremala da puca, kad ti neko dreknu: „Le-da!“ pa me tako tresne nogom u cjevanicu da sam vidio sve bogove...

— A to ispod oka?

— To je iz drugog poluvremena. Jedan naš igrač našao se sam pred golom. Ja mu dobacim: „Pucaj!“ ali me u tome neko tako tresnu pesnicom, da sam sjeo na zemlju.

— A šta si igrao?

— Nisam uopšte igrao, nego navijao...

Prосто, ali —
da se
komplikovati

JEDAN veterinar htio je pred svojim kolegama da prikaže najnoviji rez govedeg grkljana. Stvar naučna, naravno. U tu svrhu sazvan sastanak, predavanje spremljeno i ostalo samo da se nabave grkljani. Takve se stvari najbolje i najbrže nabavljaju na klanici. To je neosporno. Drug doktor napisao kratak akt klanici: molim da mi se stavi na raspoloženje nekoliko grkljana rogate marve. Akt potpisao, predao kuriru, kurir pojahao bicikl pa na klanicu. Tamo predao akt nekome službeniku. Uzeo ovaj akt, pročitao ga, zamislio se malo, nanovo ga pročitao, dohvatio pero i taman da napiše akt, kad ga opet uhvati razmišljanje. Stvar je prosta, ali — možda bi se dala nekako iskomplikovati.

— A šta će drugu doktoru grkljani? — upitao je kurira radoznalo i pritom ga pogledao šer-lokholmsovski.

Ko zna, možda je pomislilo da doktor hoće na neki način da izigra propise o racionalnoj potrošnji mesa.

Kurir, međutim, nije umio da zadovolji komplikatorovu radoznalost, pa su nastale prave komplikacije.

— E, reci ti, druže, drugu doktoru, da to ne može samo tako; daj! Neka on pismeno obavijesti upravu klanice u koju su mu svrhu potrebni govedi grkljani.

Činovnik je uspio. Kurir se vozao biciklom, a veterinar je pisao: grkljani su potrebni radi naučnog opita.

Komplikator se tek sad istinski zamislio. Grickao je pero, nekud odlazio pa se vraćao i najzad se odlučio:

— Ne možemo mi to... Kad je za naučne svrhe, onda to treba preko ministarstva!

Čak je i napisao to što je rekao. Kurir se ponovo vratio bez govedeg grkljana, doktor se opet dao na pisanje. Možda bi i dovršio pretstavku da nije bilo kurira Mate:

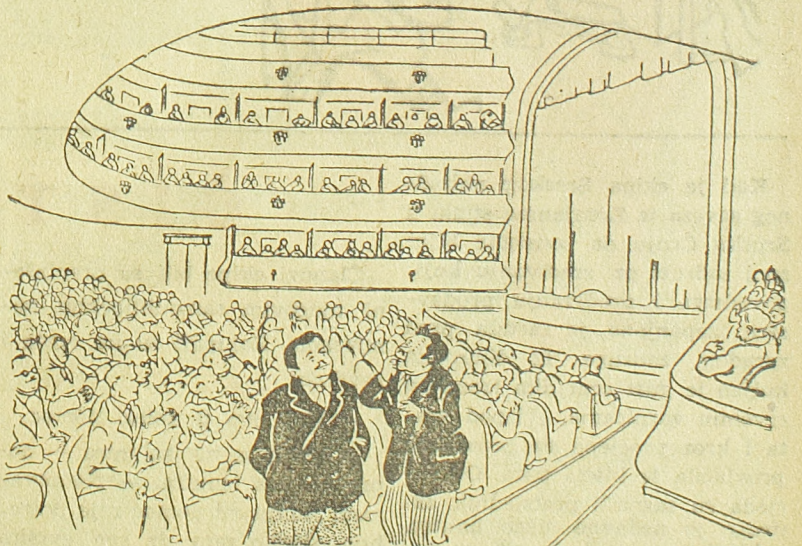
— Ma, šta treba tu korespondencija! — uzviknu on. — Sad ću ja to...

Uzeo čovjek telefonsku slušalicu, pozvao svog zemljaka na klanici i rekao kratko da mu odvoji nekoliko grkljana. Poslije pola sata veterinar je dobio što mu treba.

Na kraju vrijedi reći još i ovo: na klanici se grkljani, svi određeni, bacaju kao potpuno neupotrebljivi.

KOMBINATORI

Često se sale građene u kulturno-prosvjetne svrhe koriste za kancelarije, menze, i slično.

— Divna sala! Dušu dala za magacin...

BLIZU PA DALEKO

U Sarajevu, u ulici Vojvode Putnika broj 11, nalazi se preduzeće „Gumitehnika“. A u susjednoj kući broj 11a smješteno je Transportno preduzeće. To nije daleko, zar ne? Pa ipak jedan račun iz „Gumitehnike“ upućen Transportnom preduzeću išao je: iz administracije „Gumitehnike“ u poštu udaljenu 3 kilometra, tamo na svoja leđa natovarivši 10 dinara maraka za preporučeno pismo i kroz 24 časa stigao u

Transportno preduzeće.

Postoje dva objašnjenja za ovaj slučaj:

Ili su ova dva preduzeća u svadbi, pa oni iz „Gumitehnike“ neće da pruže mali prst i da se pomire, te zato međusobno opšte preko poštanskih raznosaa, ili ovi „gumitehnikovci“ hoće da dokažu elastičnost svih svojih proizvoda, pa čak i ekspediciju jednog računa rastežu kao neki luftbalon.

Narodna
lica

Piše rođa pismo:

„Mi dangube nismo, i mladi i stari — svi smo zadrugari!“

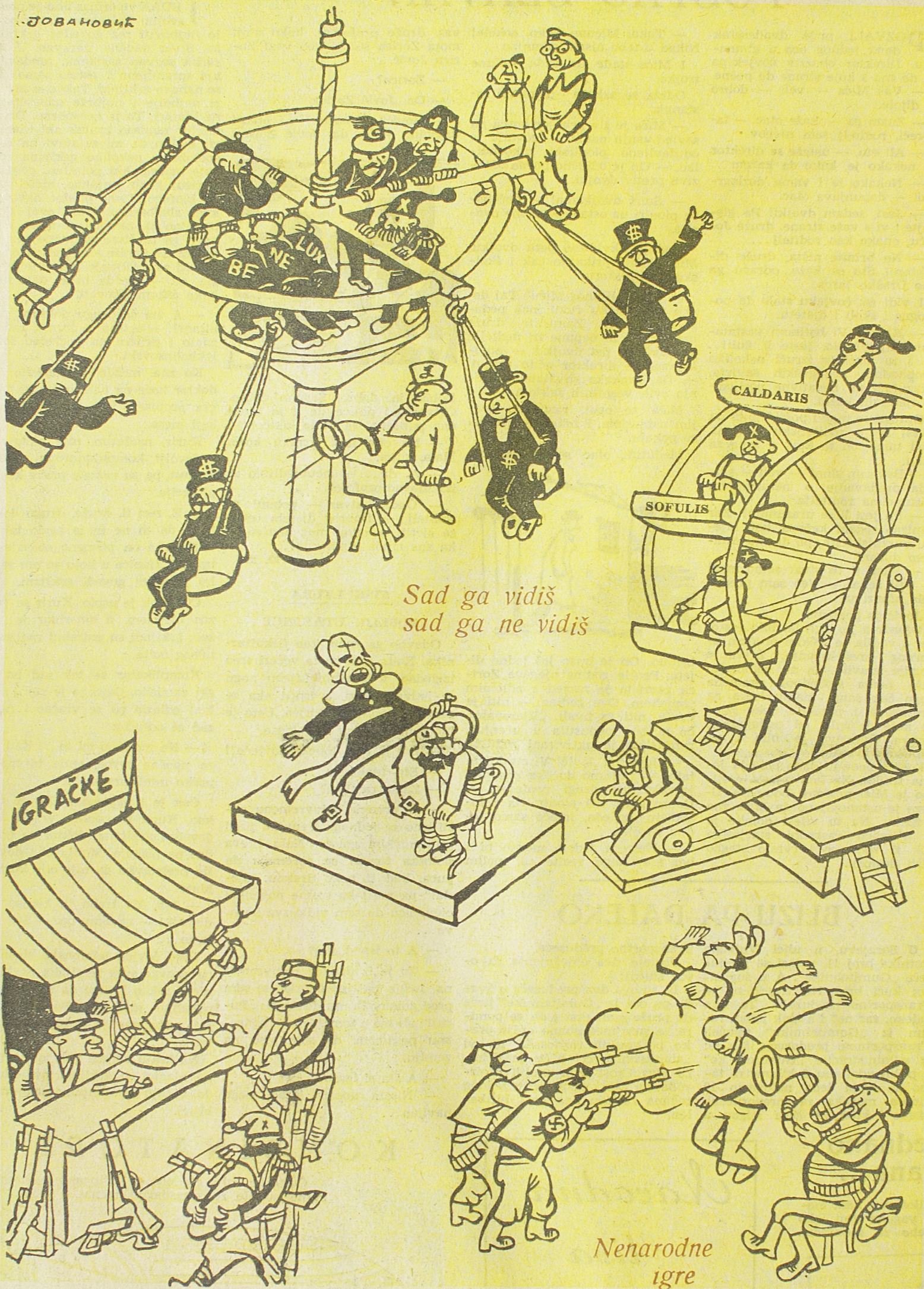
Moj se braca hvale:

„Nisam više mali!“ Sve mu oko blista, jer je brigadista.

B JELO SVJETSKI VAŠAR ČUVARI KNJIGA

ДОВАНОВИЧ

Sad ga vidiš
sad ga ne vidiš

Nenarodne
igre

Pored ostalih nasušnih potreba — koje dobijam kao sljedovanje — postoji u mom životu još jedna — njom se snabdijevam na slobodnom tržištu — a to je: dobra knjiga. Ovi dana sam se upisao u gradsku biblioteku. Dobio sam člansku kartu, iznijeli mi registar knjiga i počnem da biram koju da ponese kući na čitanje.

I pored toga što sam u privatnom životu vrlo realan čovjek, u svojoj čitačkoj intimnosti imam neku naklonost ka egzotici. Izbor mi padne na „Istraživače Sjevernog Pola“. Zamolim bibliotekarku, da mi je da, a ona mi saopštava:

— Ta se knjiga zaledila već tri mjeseca kod jednog čitaoca, — pa ti onda okrene neki posebni registar i uputi me dalje na nadležnost. — Pošto je u našim rafovima nema, potražite je u Krivoj ulici broj 13.

Iskrivio sam se dok sam došao do te ulice, ali sam bar knjigu našao. Izvinjava se taj čitalac, kaže da je užasno rasijan i preda mi je.

Listam ja po njoj i čudna neka knjiga, suviše egzotična: samo korice ostale i nekoliko listova.

— Je l' bilo još nešto osim korica. — interesujem se ja.

— Pa jest, još nekoliko stotina stranica, ali smo ih iz estetskih razloga iscijepali. Izmastili se bili.

— Dobro, pa to nije knjiga o gajenju debelih svinja. Kako se to izmastili listovi sami od sebe?

— Sami od sebe nisu, nego smo mi na njima držali šerpe sa jelom. Sjeverni pol je to, ima tu neka hladnoća, a mi, eto, nemamo hladnjak, pa da se jelo ne ukvari, probali, polagali kao na led.

Vidim ja da tu od čitanja nema ništa i vratim se u biblioteku da potražim nešto drugo: „De, — rekoš sebi — manj egzotiku, vidiš kakve kombinacije s njom prave. Potraži nešto iz naše sredine.“ I zainteresujem se za srpske klasike.

— Srpski pisci, u cijelosti, nalaze se na čuvanju u Prvoj muškoj gimnaziji — odgovara mi bibliotekarka.

Krenem sad opet tamo, ali kod njih baš nikakvog knjižarskog lagera. Ja sam mislio da je to sve koncentrisano u njihovoj biblioteci, a oni mi kažu:

— E, čiko, te knjige su rasturene kod pojedinaca, potrebne su im za izučavanje gradiva iz srpskog jezika. I neće oni to da vrate prije mature. A ako neko ode da studira književnost — otaće kod njega i do diplomskog.

Ovo se, dragi čitače, „odistinski“ nije meni dogodilo. Ali se dogodilo da Gradskoj biblioteci nije vraćeno oko 300 knjiga, a masa vraćenih je u vrlo žalosnom stanju. Ako si i ti neki od onih što iz biblioteke uzmeš knjigu „Iz žarke Afrike“ pa je čuvaš cijele zime. ne bi li njom zamijenio tonu uglja, onda znaj da će u Gradskoj biblioteci dati na raspoloženje čitaocima registar „zaboravnih“ pa će ona mjesto u bibliotekin raf morati da zavire u raf tvoje „pozajmne“ biblioteke.

LADAN VJETAR...

U dječjem domu sela Miloševca u pitomom Pomoravlju, gdje su smještena ratna siročad, priređen je nedavno koncert. Koncert su izvela djeca okupljena oko furune — cvokoči zubima. Izvedena je pjesma „Ladan vjetar poljem piri“. Pioniri i vaspitačica održavaće svečane priredbe svaki dan, dok Dječji dom ne dobjije staklo na prozorima i vratima.

Kad je ekipa Sreskog zadrugnog saveza iz Zrenjanina stigla u Srpsku Crnju da pomogne Mjesnoj zadrugi pri sređivanju knjigovodstva i uređivanju prodavnice, zapanjeno je zatala pred zgradom zadruga. Iz dimnjaka kuljao je gust crni dim izbockan crvenim varnicama, a ispod vrata i kroz procjepe na prozorima provlačila se bijela para. Od susjeda su saznali: pretsjednik zadruga je nedavno ušao unutra, zaključao se i sada je u tome paklu potpuno sam.

Članovi ekipe bili su preplašeni njegovim samoubilačkim namjerama. Zalupali su na vrata i zavikali:

— Hej, evo ti dolazi pomoć.

— Ostavite me na miru — dopro je glas iznutra. — Ne otvaram. Ničija mi pomoć nije potrebna, riješio sam da sve svršim sam.

Ljudi su preneraženo stajali pred zamandaljenim vratima i dvoumili se. Poslije kraćeg vremena opet je progovorio:

— Ako ste stvarno tako uslužni, pustiu jednog da mi pomogne. Treba da mi istrlja leđa.

Oni pred vratima zabezknuto su se pogledali. Ta ovaj je poludio! Sigurno mu je knjigovodstvo udarilo u glavu?

— Ma stani, čovječe! Ne vrijeđi se zbog knjigovodstva ubijati. Mi smo ekipa za pomoć. Sve ćemo ti srediti.

— Ama kakvo knjigovodstvo! Idite dovraga! Ja se sada kupam.

U toku daljih pregovora sve je istjerano na čistinu. Pretsjednik zadruga nije imao nikakvih samoubilačkih namjera, niti je htio da zapali zadrugu. On je samo u njoj založio poveću vatru, ugrijavao vodu i spremio se za kupanje. Ali poslije dva-tri sata pogađanja i brćkanja ipak je pustio ekipu u zadrugne prostorije i dozvolio joj da izvrši svoj zadatak.

ČISTUNAC